

saadan Maade, at de skulde udelukke den almengyldige folkeretlige Regel om Pligt til Neutralitetens Forsvar. Det ærede Medlem mente, at jeg havde været uberegtiget til at sige, at Rigtigheden af den Grundsætning, der er nedlagt i de danske delegeredes ikke vedtagne Forslag om, at Mobilisering med det Formaal at imødegaa en eventuel Neutralitetskrænkelse ikke skulde betragtes som nogen fjendtlig Handling, var enstemmig anerkendt. Jo, det er den. Der er jo optaget i Rapporten en Erklæring om, at man ikke har villet tiltræde de danske delegeredes Forslag, fordi man enstemmig var af den Mening, at den Grundsætning, som er nedlagt i dette Forslag, var saa selvfølgelig, at den aldeles ikke behøvede at udtales, og at endogsaa den lette Begrænsning af Grundsætningens Gyldighed, der laa i de danske delegeredes Forslag, mulig kunde svække Grundsætningens absolutte Gyldighed, hvilken man i høj Grad var overbevist om. Jeg har derfor været fuldstændig berettiget til at citere dette som Bevis for, at den af de danske delegerede udtalte Opfattelse var den enstemmig anerkendte i Haag, og til at gøre den Anvendelse deraf, jeg gjorde i den Udtalelse af mig, som det ærede Medlem sigtede til.

Det ærede Medlem var ogsaa meget glad ved at kunne henholde sig til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) med Hensyn til dette, at Neutralitetsforsvar i og for sig skulde være et fornuftstridigt Begreb: saa snart man forsvarede sin Neutralitet mod en forsætlig Krænkelse fra en anden Magts Side, var det Krig og intet andet. Men dette strider jo i høj Grad mod den Haagerbibel, som det ærede Medlem ellers altid med saa stor Glæde paaberaaber sig. Der staar udtrykkelig i § 26: „En neutral Magts Udøvelse af de Rettigheder, der ere tillagte den i nærværende Konvention“ — og blandt disse Rettigheder er jo sikkert og klart den at afværge saadanne Handlinger fra en fremmed Magts Side, der ere Brud paa Neutraliteten — „kan aldrig anses som en lidet venskabelig Handling af den ene eller den anden krigsførende, der har antaget de paagældende Artikler“. Der er altsaa ingen, der er berettiget til at opfatte Afværgelsen af et saadant Angreb som Krig. Folkeretlig set er det ikke Krig, men kun Hævdelse af den neutrale Stats Rettigheder som saadan.

Det ærede Medlem spørger, om det af Regeringen foreslaaede militære Apparat

havde den Opgave at forsvare Landets Neutralitet der, hvor den bliver krænkert. Ja, den Opgave har dette militære Apparat. Nu er det ganske vist en let Sag saavel for det ærede Medlem som andre at paaavise, at der kan gives Tilfælde, hvor det vil være umuligt at løse denne Opgave. Det er imidlertid ikke noget specielt for Danmark. Selv de største Stater kunne blive stillede i det Tilfælde ikke at kunne afværge Neutralitetskrænkelser. Jeg tror at turde sige, at der er ikke en Krigsmagt, den være nok saa stærk, der tør sige, at den i alle Tilfælde vil være i Stand til at afværge Neutralitetskrænkelser af dens Territorium. En Militærmagt af den Størrelse findes ikke i Verden. Men enhver Magt, der vil anerkendes som Led af det folkeretlige Samfund og som opfyldende sine folkeretlige Forpligtelser overfor andre civiliserede Stater, har den Pligt at indrette sit Militærapparat paa saa vidt muligt at kunne imødegaa saadanne Krænkelser — *saa vidt muligt*, thi det er jo klart, at der er den Begrænsning — det anerkendes af alle Folkeretslærere —, at udover sin Evne kan man ikke gaa. Og det, som er foreslaaet fra Regeringens Side, er jo netop anlagt paa saa vidt muligt at imødegaa Neutralitetskrænkelser. I den Henseende maa jeg henpege paa, at naar Hovedstyrken efter Regeringens Forslag er samlet her paa Sjælland, maa man derud fra ingenlunde slutte, at det ikke er Hensigten at afværge efter Evne Neutralitetskrænkelser i andre Landsdele. Forholdet er dette, som det ogsaa vil være det ærede Medlem bekendt, at alle de, der overhovedet ville have et Forsvar for vor Neutralitet, saavel Marinens som Hærens sagkyndige og alle de forskellige politiske Retninger, der overhovedet ville have et Forsvar, have været enige om dette, at det var nødvendigt at koncentrere Hovedstyrken paa Sjælland. Der har været megen Uenighed i øvrigt, men om dette have alle været enige. Der har kun været nogen Uenighed om, i hvilken Grad det burde ske, hvor stor en Styrke vor sjællandske Krigsmagt skulde have i Forhold til den Magt, vi ofre paa de andre Landsdele. Men der har ingen Uenighed været om dette, at vi skulle samle Hovedstyrken paa Sjælland. Og Grunden er selvfølgelig den, at vor væsentlige militære Basis ligger der, og det er nu en Gang en Betingelse for overhovedet at etablere et Forsvar, at man kan beskytte sin Basis. Derfor ere ogsaa alle — enten de ere